

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 750/2020
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јанковић, адвокат у ..., против туженог Предузеће за заштиту имовине и одржавање објеката „Колубара услуге“ д.о.о. Лазаревац, чији је пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1164/19 од 24.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1164/19 од 24.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 209/18 од 30.01.2019. године утврђено је да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и то дана 02.07.2013. године у односу на тужиоца као запосленог, па је обавезан тужени као послодавац да исто призна и трпи. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка износ од 28.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1164/19 од 24.10.2019. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 209/18 од 30.01.2019. године у делу става првог изреке само у погледу датума прерастања радног односа тужиоца, па је утврђено да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време дана 10.07.2013. године у односу на тужиоца као запосленог, док је у преосталом делу става првог изреке наведена првостепена пресуда потврђена. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 209/18 од 30.01.2019. године тако што је тужени обавезан да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 99.000,00 динара, а обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова другостепеног поступка плати износ од 12.000,00 динара, док је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјављује тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана другостпена пресуда није захваћена битном повредом одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Према садржини ревизијских навода указује се и да је побијана одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из чланом 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Означена битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега такви наводи туженог ни не могу бити од утицаја у ревизијском поступку.

Према утврђеним чињеницама тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време ради обављања послова ... дана 27.06.2012. године за период од 02.07.2012. године до 31.12.2012. године. Пре истека овог уговора између парничних странака је закључен нов уговор о раду на одређено време од 11.12.2012. године за период од 01.01.2013. године до 30.06.2013. године ради обављања истих послова, а након тога су тужилац и тужени закључивали више нових уговора о раду на одређено време ради обављања истих послова и то за период од 01.07.2013. године до 31.12.2013. године, од 01.01.2014. године до 02.03.2014. године, од 03.03.2014. године до 02.09.2014. године, од 03.09.2014. године до 02.12.2014. године, од 03.12.2014. године до 02.03.2015. године, од 03.03.2015. године до 02.06.2015. године, од 03.06.2015. године до 02.09.2015. године, од 03.09.2015. године до 02.12.2015. године. Након започињања овог поступка тужени је наставио са тужиоцем да закључује уговоре о раду на одређено време за рад на истом радном месту, односно на истоврсним пословима. Тужилац почев од 02.07.2012. године у континуитету, односно без прекида обавља исте послове и радне задатке код туженог, који су систематизовани, по основу сукцесивно закључених уговора о раду. Послови које је тужилац обављао код туженог нису сезонски, односно послови на одређеном пројекту, због повећања обима посла, нити се радило о замени привремено одсутног радника.

На основу овако утврђених чињеница првостепени суд налази да су у односу на постављени тужбени захтев испуњени услови из члана 37. Закона о раду, јер је тужилац у континуитету дужем од 5 година код туженог обављао исте послове и радне задатке. Сматра да тужилац има правни интерес за захтев за утврђење природе његовог односа са туженим као радног односа на неодређено време. Првостепени суд у односу на истакнути приговор неблаговремености тужбе налази да исти није основан, с обзиром на то да тужени није доносио решење о престанку радног односа тужиоца.

Другостепени суд не прихвата у потпуности првостепену одлуку. Закључује да је првостепена одлука правилна у делу оцене о постојању правног интереса тужиоца за понодношење захтева за утврђење који тужбом тражи у односу на то да се његов радно-правни статус не третира као рад орочен само на период трајања уговора о раду. Такође, налази да је правилна оцена првостепеног суда о приговору неблаговремености тужбе, с обзиром на то да тужиоцу није престао радни однос доношењем одлуке туженог, нити је фактички дошло до престанка рада тужиоца код туженог. Другостепени суд сматра да су били испуњени услови за то да радни однос тужиоца код туженог прерасте у радни однос на неодређено време, јер је такав однос заснован

уговором о раду на одређено време, након чега је новим уговорима континуирано и без прекида трајао дуже од 6 година. Међутим, другостепени суд налази да је након истека пет радних дана и 12 месеци непрекидног рада тужиоца код туженог дошло до преображаја његовог радног односа, због чега је дана 10.07.2013. године радни однос тужиоца код туженог постао радни однос на неодређено време, па је у том делу преиначио првостепену одлуку

Према оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да у границама утврђеног чињеничног стања постоји основ за преображај радног односа тужиоца код туженог у рад на неодређено време, односно да је од 10.07.2013. године радни однос тужиоца код туженог постао радни однос на неодређено време.

Ревизијом туженог оспорава се изнето становиште нижестепених судова. По наводима ревидента тужилац нема правни интерес за подношење захтева да је његов радни однос прерастао у радни однос на неодређено време, због тога што је и даље радник туженог и остварује сва права из радног односа, па је у свим правима изједначен са правима и обавезама запоселних код туженог по уговору о раду на неодређено време. Указује да је тужиоцу приликом закључења уговора о раду на одређено време код туженог била познато да је његов радни однос ограничен на одређени период, те да је на то пристајао из разлога што је имао очекивање да ће засновати радни однос код „РБ Колубара” д.о.о. Лазаревац. Сматра и да је тужилац преклудиран у остваривању права по тужби из разлога што је за то протекло рок од 90 дана од дана сазнања за повреду из радног однос.

Врховни касациони суд не прихвата ревизијске наводе туженог.

Не стоје ревизијски наводи којима се истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право у погледу благовремености тужбе. Према члану 195. Закона о раду против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за подношење овакве тужбе одређен је у року од 60 дана од дана достављања решења којим се врши повреда права запосленог или од сазнања за такву повреду. Примена оваквог рока могућа је само у ситуацији када је дошло до повреде одређеног права запосленог из радног односа, без обзира на то да ли је повреда учињена формалном одлуком послодавца или неким другим поступањем. Предмет правне заштите тужиоца у конкретном случају се не састоји у томе што тужени врши повреду остваривања неког његовог права из радног односа. Напротив, таква правна заштита односе се на рedefинисање радно-правног статуса тужиоца код туженог. Предмет тужбе не односи на признавање постојећег права по основу рада који тужилац обавља код туженог, већ утврђење да тужилац има другачији положај код туженог од оног који је претходно имао, а у складу са правилима код уговора о раду на неодређено време. То су разлози због којих је искључена примена рока за подношење тужбе из члана 195. Закона о раду код захтева које је био предмет одлучивања у овој парници.

Неосновани су ревизији наводи и у делу којима се оспорава оцена правног интереса тужиоца за остваривање заштите у односу на туженог поводом захтева за преображај радног односа. Положај запосленог из уговора о раду на одређено и неодређено време није једнак у потпуности. Самим тим што је трајање радног односа

запосленог из уговора о раду на одређено време унапред везано за одређени тренутак то указује на то да је његов радно-правни положај ограничен у односу на запосленог из радног односа на неодређено време. Запосленом не може бити свеједно да ли ће његов радни однос код послодавца бити на одређено или неодређено. Следи да тужиоцу припада овлашћење за остваривање правне заштите код преображаја радног односа у смислу члана 37. Закона о раду, без обзира што у остваривању права по основу рада тужиоца код туженог није било разлике у односу на запосленог на неодређено време. Ове околности управо указују на то да би трајност и природа радног места тужиоца оправдавали заснивање радног односа на неодређено време. На овакав начин тужени није поступио, већ је са тужиоцем одржавао радни однос на одређено време, па и током трајања ове парнице, због чега постоји злоупотреба института уговора о раду на одређено време.

Без утицаја су ревизијски наводи туженог и у делу који се односе на то да је тужилац прихватио услове под којима ће се засновати радни однос, односно да ће исти бити заснован уговором на одређено време. Ове околности, иако тачне, суштински потврђују постојање услова за примену члана 37. Закона о раду. Примена правила о преображају радног односа претпоставља да је претходно између парничних странака био закључен ваљан уговор о раду на одређено време и да је исти трајао у прописаном периоду. Управо постојање сагласности воља послодавца и запосленог о овим околностим може даље водити томе да такав радни однос прерасте у радни однос на неодређено време. Када о томе не би било сагласности воља, тада не би било ни уговора о раду на одређено време, а потом ни даље могућности за промену правне природе таквог радног односа у погледу периода трајања. За такву промену довољно је да су испуњене правне чињенице које су препознате у члану 37. Закона о раду и које су поводом тужбеног захтева тужиоца у овој парници биле испуњене, без потребе да се изнова између парничних странака постигне сагласност воља о било којим елементима уговора о раду.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић